

Predikan på tredje söndagen i fastan, årgång C

Av Johannes-Maria Störksen, karmelit

När en profet på Gamla Testamentets tid skulle få ett uppdrag från Herren, började Gud sin utsändelse av honom genom att uppenbara sig för honom. Så är det med Mose i dagens första läsning. Gud kallar på Mose vid hans namn, och sedan säger han till Mose vad hans eget namn är. Det är ett namn som låter konstigt: han heter "Jag är". Men Gud är ju så annorlunda än oss människor, så det är inte förvånande att han inte har ett vanligt, mänskligt namn. Han heter bara "Jag är". Gud är annorlunda, men ändå vet vi att vi har fått gåvan att kunna kalla honom "Abba, pappa!"

Gud, som heter "Jag är", uppenbarar sig för Mose i en brinnande törnbuske. Gud uppenbarar sig för oss människor, än i dag, i eld. Fast inte i en brinnande törnbuske, utan i en brinnande kärlek. Ty Gud är kärlek. Ordet "kärlek" skulle kunna användas som ett av Guds många namn. Under sitt liv på jorden, bland människorna, sade Jesus: *"Jag har kommit för att tända en eld på jorden"*.

Ty han har blivit sänd av sin Fader i himlen för att uppenbara för oss att Gud är kärlek. Och kärlek brinner, så som den brinnande busken gjorde i öknen när Gud uppenbarade sig för Mose. Men denna eld får inte kärleken att brinna upp, att förtäras av eld. Tvärtom, kärlek som brinner blir bara större och större. Och kärleken tänder samtidigt en eld i människornas hjärtan. Det var Kristi önskan, hans törst, att denna eld i våra hjärtan skulle tändas så fort som möjligt.

Därför kan man säga att när Gud uppenbarar sitt namn för Mose, uppenbarar han, på ett ovanligt sätt, att han är kärlek. Han är den kärlek som är källan till allt liv. *"Jag är livet"*, säger Kristus till sina lärjungar, och till oss. Han säger det till Mose: "Jag är den brinnande kärlek, källan till allt liv. Och kärleken är vägen till mig". Gud skapar oss och ger oss liv därför att han är kärlek. Genom att han skapar oss, säger han till var och en av oss: "Jag älskar dig." Hans kärlek utesluter ingen.

Han älskar alla människor, överallt i hela världen. Alla människor, utan undantag. Och alla skapar han till att leva ett liv som präglas av och styrs av kärlek. *"Så som jag har älskat er, skall också ni älska varandra"*, säger Jesus. Gud törstar efter att vi skall älska varandra. Och efter att vi skall älska honom. Ja, han rentav tigger om att vi skall älska honom. *"Jag är törstig"*, sade Jesus på korset. Han törstar efter vår kärlek. *"Ge mig något att dricka"*, sade han till den samariska kvinnan vid brunnen.

När Gud uppenbarar för var och en av oss att han älskar oss, låter han oss samtidigt förstå att han vet att hans folk, att människosläktet, lider och att han har hört deras klagorop. Han vet hur vi har det, han vet att vi törstar efter att få leva ett gott liv, präglad av glädje, rättvisa och fred. Därför skickar han oss alla ut till våra medbröder och medsystrar, han skickar oss ut till varandra, för att sprida budskapet om Guds oändliga kärlek. Han ger oss sitt namn, så att kraften som finns i denna gåva, denna kärleksgåva, kan styrka oss och leda oss.

Det är denna kärlek som skall befria oss. Den befriade Israels folk från slaveriet i Egypten. Den befriar oss alla från slaveriet under syndens ok. Samtidigt som den lovar oss att Gud, i sin stora barmhärtighet och gränslösa omsorg, skall föra oss till ett land som *"flödar av mjölk och honung"*, det vill säga till ett liv som innehåller just det som vi längtar efter: glädje, rättvisa, fred, solidaritet, givmildhet, tacksamhet, som är gåvor som bara Herren kan ge.

Men vägen till detta "land" går genom en öken. Ty Gud vet att vi behöver lära oss att vara fattiga, det vill säga lära oss att vi inte har skapat något av oss själva, utan att det är Gud som ger oss allt, vi är helt beroende av honom. Detta kan man inte veta om man äger för mycket själv, om man tror att man själv är skaparen av allt det som man äger. En öken är en privilegierad plats för att lära detta, ty i öknen upptäcker man hur beroende man är av Guds barmhärtighet. Och Gud bevisar detta, genom att han ger folket vatten, och manna, och kött.

Men han ger dem inte mer än just precis det som de behöver för varje dag. Det är detta vi ber om när vi ber den bön som Herren själv har lärt oss, när vi säger till Gud: *"Ge oss i dag vårt dagliga bröd"*. Om vi tror på detta, om vi litar på att Gud alltid ger oss precis vad vi behöver, och om vi vandrar i denna tillit till honom, då kommer vi till det utlovade landet, det vill säga till ett tillstånd av glädje och frid. Denna nya tillvaro, som Kristus talade om när han sade att Himmelriket är mitt ibland oss, ger oss en försmak på en än större glädje, nämligen den fullkomliga glädjen som väntar oss när vi en dag uppstår till det eviga livet.

Vårt liv på jorden, vår jordiska pilgrimsfärd, ger oss möjligheten att förbereda oss till det eviga livet. Varje år firar vi påsk, det vill säga åminnelsen av Israels folks uttåg ur Egypten och dess ökenvandring, vi firar åminnelsen av Kristi lidande och död, åminnelsen av hans uppståndelse från de döda. Så som folket vandrade i 40 år genom öknen, så som Kristus var 40 dagar i fasta och bön i öknen, så inbjuds också alla kristna att i tiden inför påskfirandet vandra genom fastetidens 40 ökendagar, en tid som präglas av fasta och av bön.

Det är en tid då Kyrkan inbjuder sina barn till att se på sitt eget liv, se på sina bröder och systrar, för att därefter kunna än bättre rikta blicken mot Kristus. Det är på det sättet man kan omvända sig. Man vänder sig om från att bara se på sitt eget jag, till att se på Gud och sina systrar och bröder. Och samtidigt till att be honom se på oss. Han som säger till oss varje dag: *"Jag är med er, alla dagar, till tidens slut"*.

Syftet med omvändelsen är inte att inte drabbas av olyckor. Jesus säger det tydligt till oss genom liknelserna i dagens evangelium: olyckor drabbar inte människor som är större syndare än andra, olyckor är inte ett straff från Gud som följd av stora synder. Kristus säger i själva verket inte var lidandet kommer från. Guds Son har inte kommit till oss för att förklara lidandet, utan för att lida med oss. Därför, varje gång vi får höra om olyckor, eller själva drabbas av olycka, sjukdom, lidande, kan detta ge oss tillfället att besinna oss, att tänka över livets förgänglighet, att bekänna våra synder och att ta emot den gåvan som omvändelsen är.

Ty vi behöver alltid söka omvända oss. Varje dag inbjuds vi, uppmanas vi, att be Herren förvandla vårt hjärta av sten till ett hjärta av kött. Att be om den Heliga Andes bistånd, att be om att vi skall öppna oss så att vi ser att den Heliga Andes hjälp erbjuds åt oss oupphörligt. Vår omvändelse kan ju bara äga rum tack vare Andens, Kärlekens, ingripande.

Vi inbjuds, vi uppmanas att inse och förstå att det är kraften i Herrens namn som skall rädda oss från syndens slaveri – symboliserad av fångenskapen i Egypten –, som skall resa oss upp så att vi kan stå inför Honom och lova och tjäna Honom, så som mannen som hade varit lam från födseln och till vilken Petrus sade: *"I nasaréen Jesu Kristi Namn: stig upp och gå!"*¹ Ja, han som fick namnet Emmanuel, det betyder "Gud är med oss", skall alltid vara hos sitt folk. Alltid skall vi åkalla honom med hans namn, det som han gav oss genom Mose.

Och alltid ser Herren på oss, och då kan vi be Honom att han må välsigna oss, styrka oss och ge oss frid. Det kan bara han göra som är livets bröd. Han som ger oss sin kropp att äta. Låt oss därför, i tro, hopp och kärlek, gå till Herrens bord och ta emot honom, han som där skall komma in i oss och förvandla oss till sig.

---

¹ Apg 3:6c.